

Iz La Fontainovih basni.

Poslovenil *Delimír Glažar*.

Zveza podgan.

(XII, 26.)

Nekoč je prežal maček dolgo časa na miš, tako da se je miš mačka grozno bala. Premišljala je, kaj bi počela v tem položaju. Ker je pa bila oprezna in pametna, je vprašala svojo sosedo za svet. Ta je bila ugledna podgana. Njena svetlost se je bila vgnezdila v dobro stanovanje. Pripovedovali so, da se je ona često bahala s tem, da se ne boji ni mačka ni mačke ni ugrizka ni brce.

„Gospa miš,“ ji je rekla ta bahalka, „ne vem, kaj naj storim! Sama ne morem odgnati mačka, ki se vam grozi. Ampak zberimo vse podgane v okolici. Jaz bi mu lepo zagodla!“

Miš se je globoko priklonila. Podgana pa je dirjala nagloma k jedilni shrambi, kjer je veliko zbranih podgan žrlo na stroške gostilničarja. Prišla je tja čisto zasopljena.

„Kaj pa vam je?“ ji je rekla ena izmed podgan, „govorite!“

„Izkratka“, je odgovorila ona. „Prišla sem sem, da vam povem, da je treba miši pomoči. Ker Raminagrobis*) napravlja povsod grozno klanje. Če ne bo več miši, bo ta maček, najstrahovitejši izmed vseh, kolikor jih je, žrl podgane.“

Vse so rekle na to: „To je istina. Na noge! Na noge! Zgrabimo za orožje!“

Pravijo, da je veliko gospá podgan točilo solze.

Nič za to, nič ne zadržuje takove plemenite namere!

Vse se oborožujejo, postavijo v vrečo košček sira in obljublajo, da se hočejo boriti do zadnje kaplje krvi. Bile so zadovoljne in vesele, kakor da gredo na veselico. Medtem je maček, ki je bil modrejši kakor one, držal za glavo miš. Podgane so stopale hitro naprej, da pomagajo svoji dobri prijateljici miši. Maček pa, ki nima navade, da izpusti miš, je mrmral in stopal pred sovražno četo. Pri tem šumu so se oprezne podgane, ki so se bale, da se jim kaj končno ne zgodi, srečno vrnile v svoje luknje, ne da bi še dalje tirale namenjeni vojni hrup. Če pa gre katera izmed njih iz luknje, naj pazi, ker maček prihaja!

*) Ime mačka.